

[Chr. Christensen]

alene med at følge den økonomiske udvikling, men også med at klare de tilbagestående problemer.

Ib Christensen (DR):

Hr. Tang Sørensen kom med nogle interessante bemærkninger om landbrugets elendige vilkår, siden Danmark kom ind i EF. Det eneste, hr. Tang Sørensen manglede, var at drage den logiske konklusion, at det er det danske medlemskab af EF, der mere end noget andet har påvirket det danske landbrugs forhold, men så vil jeg gøre det for ham.

Debatten har været præget af, synes jeg, en meget gold og negativ opposition fra venstre, det konservative folkeparti og fremskridtspartiet, men i og for sig navnlig fra de to førstnævnte partier, idet de ikke har været til at formå til at anvise det alternativ, som de ville stille op i stedet for den politik, der bliver ført. Det har jeg set det som min opgave at gøre som repræsentant for retsforbundets folketingsgruppe, og jeg tror, at denne debat ville vinde i almindelig interesse, hvis andre partier ikke blot kritiserede, men også sagde, hvad de ville gøre i stedet for. Det er ikke særlig troværdigt at rejse en ministerstorm mod en politik, som man selv har været så dybt medansvarlig for gennem mange år, ja, indtil sidste efterår for de to partiers vedkommende. Det er blokpolitik i den aller- mest elendige form.

Jeg må desværre sige om hr. Ole Espersens dagsorden, at den gør det jo ikke bedre, for det er også blokpolitik at udforme en afværgedagsorden af en sådan karakter, at alene forligspartierne overhovedet kan stemme for den, mens vi andre selvfølgelig må stemme imod den. Det er ikke udtryk for samarbejdsvilje. Jeg er imod, at man laver afværgedagsordener, men skal og vil man endelig gøre det, kunne man passende give den en sådan form, at også andre kunne stemme for den. Men det har altså ikke været de fire partiers ønske, og det tegner ikke godt for et samarbejde, der omfatter andre partier end lige netop de fire partier.

For en ordens skyld skal jeg nævne, at retsforbundet også vil stemme mod hr. Pouls- gaards dagsordensforslag, hvis det ellers skulle komme til afstemning. Det dagsor- densforslag, som hr. Alfred Hansen på rets- forbundets vegne har stillet, repræsenterer

den ansvarlige og konstruktive løsning på det problem, som hr. Poulsgaard opstiller i sin dagsorden.

Finansministeren og hr. Ole Espersen har lagt sig meget tæt op ad det økonomiske råds formandskab og siger næsten med rene ord: ja men den politik, regeringen allerede fører, er jo den politik, som det økonomiske råds formandskab også ved denne lejlighed anbefaler. Og så nævner hr. Ole Espersen alle de elementer, som det økonomiske råds for- mandskab i sin rapport nævner som elemen- ter til at føre økonomisk politik på. Hr. Ole Espersen glemmer bare vægtningen, og vægt- ningen er jo altså forkert i den politik, som regeringen fører, både ud fra et samfunds- økonomisk og ud fra et fordelingspolitisk synspunkt, idet økonomerne siger, at skal det hjælpe noget, skal vi have en devaluering på 20-25 pct., men af realistiske grunde etable- ret over en periode. Der er sket en kroneju- stering på ca. 10 pct., og det er jo langt min- dre end det, der er nødvendigt for, at kronen får en realistisk kurs. Vi siger en kronefrigi- velse, men de umiddelbare virkninger vil selvfølgelig være de samme. Det vil give en omgående eller i hvert fald en hurtig betal- ingsbalancemæssig tilpasning og vel at mær- ke uden massearbejdsløshed. Det sidste er jo det dystre perspektiv, som regeringens politik rejser, idet vismændene siger, at fortsættes denne politik, vil det betyde 260.000 arbejds- løse i 1983, og det passer meget godt med LOs økonomer, der siger 270.000 i 1983. Det er det, der er det virkelige problem, og det er det, der vil komme til os i løbet af de kom- mende måneder, måske i rystende omfang, fordi regeringen alene anvender finanspoli- tikken, måske også, fordi man er fastlåst over for EF, når det drejer sig om valutapoliti- kken.

Endelig kritiserer det økonomiske råds formandskab også rentepolitikken. Når vi har den høje rente i Danmark, er en af grun- dene den, at man vil tvinge virksomheder og andre til at låne i udlandet af hensyn til den dødsyge betalingsbalance, der igen er døds- syg ikke mindst på grund af en fuldstændig uansvarlig valutapolitik.

Dertil kommer det fordelingsmæssige. Det er jo ikke ligegyldigt, om en finanspolitisk stramning etableres gennem besparelser eller skatter, og det er ikke ligegyldigt, hvilke skat- ter man prøver at lave en finanspolitisk